Проф. др Алек Ј. Рачић

НАУЧНО-ИСТРАЖИВАЧКИ ПРОПУСТИ

АГМ књига
Београд, 2026

НАУЧНО-ИСТРАЖИВАЧКИ ПРОПУСТИ

Проф. др Алек Ј.Рачић, Академик Рас и САИН

Рецензент:
Илија Петровић, Академик РАС Академије

АГМ књига доо
Београд-Земун
www.agmknjiga.co.rs

Корице:
Роби Ахмић

Штампа:
Донат граф, Београд

Тираж:
ИСБН: 978-86-6048-074-5

САДРЖАЈ

Предговор..... 5
Увод..... 15
Злоупотреба научно-истраживачког рада..... 17
Економски експерименти са популацијом..... 42
Научно-истраживачки пројкети у циљу депопулације 57
Опасност од ГМО производа..... 63
Опасност од запрашивања АТМОСФЕРЕ..... 70
Прехрамбени производи као извор разних обољења..... 74
Имунизација од највећег достигнућа светске медицине до средстава за нарушавање здравља..... 78
НАТО – главни извршилац експеримената на живо..... 85
Есперименталнi хемијски и биолошки рат НАТО алијансе 95/99..... 91
Закључак стручне комисије..... 113
*Научна испитивања **п**ацијената са малигним туморима који према клиничким сликама не одговарају доступној литератури*..... 139
Повећање инциденце малигних тумора у домаћој популацији..... 166
КОВИД19 глобални пројекат..... 181
Побуна разумног дела интелектуалне елите..... 185
Закључци..... 203
Литература 204
О аутору 206

ПРЕДГОВОР РЕЦЕНЗЕНТА

Више двадесет година, бавећи се последицама натоовског бомбардовања по Српској Земљи, што практично, што у научно-истраживачком раду, др Алек Рачић, лекар, постављао је питање - најпре себи а потом и онима, за које је веровао да су заинтересовани за здравствено стање српског народа, посебно онога његовог дела који је тада "зарадио" неко од малигних обољења, у каквом се то (не)људском уму рађају замисли о "десетковању читавих нација, народа, па и група народа.

У потрази за одговором на то питање јер науци у Срба, ко зна због чега, није било до бављења том темом, у књизи која је, Читаоче, пред тобом, др Рачић је указао на неке појединости битне за будуће истраживање:

- "Научно-истраживачки рад у протеклом веку на целој планети је уподобљен профиту а не истинским потребама популације, што је довело до несагледивих последица по стање здравља популације";

- Светска здравствена организација основана је "да указује здравствену помоћ пре свега пацијентима у угроженим светским подручјима, али је уместо тога постала средство у рукама закулисних елита ка остварењу њихове зараде";

- "Све је више нежељених ефеката разних медицинских средстава" а пракса је показала да су се на лечење јављали пацијенти "који су обољења добили читаву деценију после бомбардовања";

- У предизборној кампањи 2012. године, продају "Торлака", Института за вирусологију, вакцине и серуме у Београду, Српска напредна странка помињала је као аферу и обећавала да ће, ако победи, објавити уговор о продаји и процесуирати лица која су у томе учествовала. Избори прођоше а победници ни реч о томе, што би могло значити "да им је из западних амбасада наложено да то не смеју да објављују и да то предизборно обећање забораве";

- Кад је 2015. године објављен списак оних који у производњи хране "користе штетне материје", и поред тога што је "Интерсекцијски одбор за здравствени менаџмент Српског лекарског Друштва јавно и отворено подржао наводе, јер су битни за биолошко очување нације... ни једно стручно тело актуелних партија у власти и опозицији, није реаговало на овакав допис у позитивном смислу, већ су владајуће партије покушавале да сазнају ко је творац текста, како би га санкционисали... Ово је још један показатељ страха свих запослених у државним органима од отказа због чињења доброг свом народу и држави... што се тиче и странака... па се поставља питање чиме се баве ако их не интересује биолошко очување нације";

- Знајући да чак и на западу, и поред тога што је "научно-истраживачки рад... на целој планети уподобљен профиту а не истинским потребама популације... (малобројни) храбри аутори јавно и отворено врше анализе злоупотреба научно-истраживачког рада", као и уз поруку "да се не бави политиком, већ научно-истраживачким радом и да жели да одреди нормативе за биолошко очување своје нације", проф. др Алек Рачић је од НАТО-а затражио да му кажу каквог су хемијског састава биле експлозивне направе бацане по Босни (1995), Црној Гори и Србији (1999).

Подразумева се да одговор није добио, "што поставља основану сумњу да су готово све бомбе биле недозвољеног састава према важећим међународним стандардима и конвенцијама";

- За владајућу светску елиту - названу речју изведеном од латинског ex legis, *изнад закона, изван закона*, која указује на недодирљивост, неприкосновеност тако названог друштвеног слоја - деца су "потенцијална опасност од масовног буђења које може спречити планетарну трансформацију" јер, за разлику од одраслих који у постојећим невољама брину бригу породичну и личну, она, деца, док одрастају у таквим условима све се више уверавају у потребу, и обавезу, да се у погодном тренутку масовно и организовано одупру наметнутим злима;

- Ваљда по угледу на "спољни фактор", и политичке, стручне и научне "структуре у домаћој радиности" на исти се начин односе

према зналцима који се научно-истраживачким радом баве часно, истинито, у интересу струке, народа коме припадају.

Уза све то, др Рачић подсећа да је почетком прошлога века почео да се спроводи "план широке депопулације становништва на свим континентима, изазивањем пре свега верске мржње, дакле спровођењем доктрине духовног геноцида, из које су произашли велики ратни сукоби" у којима је десетине милиона људи изгубило живот. "Зато је 20. век заиста век биолошког геноцида у глобалном смислу" – посебно за српски народ. Са свим тим, он је у непосредну везу довео срамотну појаву названу "ријалити шоу", дегенеративан западни изум усмерен на гушење човекових психофизичких способности, на чију је штетност као "практично средство за духовни геноцид, упозорило више стручњака. На неколико телевизијских канала у Србији, годинама се свакодневно емитују... буквално порнографски садржаји који штетно делују на морал и душевни живот гледалаца".

Појму "запад", оном који је и у наслову овога текста искоришћен у географском значењу, др Рачић је задржавајући се у својој струци најпрепознатљивије обележје представио исказом да тенденција западне цивилизације није да популацију лечи, "већ да њено кретање контролише, намерна да тако спроведе своју депопулациону доктрину". Појам "историја", у именском или придевском облику, свеједно, он је употребио тек неколико пута скромно препуштајући историчарима да неки догађај представе да ли по тренутном значењу, да ли по траговима које ће остављати у некој даљој или ближој будућности.

Кад је већ тако, он је овоме потписнику оставио довољно простора да догађања везана за појмове "запад" и "историја" разматра упоредо, за ову прилику увек у вези са судбином српскога народа - почев од времена кад је папа Јован VIII (? -872-882) позвао Ћириловог брата Методија (815?-885) да прекине мисионарски рад у Моравској и дође у Рим јер "друкчије учи, но што је био обећао". А то "друкчије" односило се на "употребу словенског језика, кога му је забранио".

Не баш у непосредној вези са том забраном, француски славист Сипријан Робер (1807-1857) записао је половином 19, века да су Срби почетни народ-мајка а њихов језик, српски, језик-мајка,

чему је историчар Фистел де Куланж (1830-1889), и он Француз, у својој студији о праву у државама старога века, прикључио своје сазнање и уверење да су Јелини и Латини, као новодошли у земље, данас познате као Грчка и Италија, поробљавањем многобројних српских старинаца постепено преузимали највећи број њихових култова и на њима темељили своје наводно првенство на освојеним територијама и своје будуће цивилизације којима "културни" свет данас признаје првенство.

Наравно, елитистичким круговима на Западу, оптерећеним комплексом Агаре, слушкиње која је Аврамовом бездетном, јаловом браку родила дете - 1 Мој. 16, 1-15; Гал. 4, 23-25 - све то било је познато, те су се духовно јалови и налазећи се "на зачељу стварања цивилизације у Европи", врло трудили да српској цивилизацији дођу главе.

Такав и толик труд лако је препознатљив из многовековног деловања западних елитистичких кругова против православних Срба, заснованог, пре свега, на "знању" и налозима ватиканским:

а. Године 1059, ћириличко писмо проглашено је за ђаволје;

б. Од краја 12. до почетка 15. века вођено је петнаестак крсташких ратова а - два пута против цара Душана, једном против цара Уроша, остало против Срба у Босни и Далмацији;

в. Крајем 16. века, папа Климент VIII (1536-1592-1605) "осмислио" је акциони план за уништење српског православног света, тако што ће трећина бити поримљена, трећина побијена, а трећина протерана у "недођију";

г. На почетку Великог рата (1914), папа Пије X (1835-1903-1914, 20. август) "више пута изразио је жаљење зашто је Аустро-Угарска пропуштала да казни свог опасног суседа на Дунаву" јер види "у Србији рак који ће мало по мало продрети до сржи монархије и који ће, ако му се даде времена, изгристи га сасвим... Зато, исто тако као што је директна потреба за Аустро-Угарску, због њезиног сопственог опстанка, да уклони из свог склопа, ако треба и силом, ово разорно зло, исто тако је потребно за католичку цркву да учини и одобри све што се може учинити да послужи томе циљу";

д. На истој "линији" нашао се и папа Бенедикт XV (1854-1914 - 1922), изјавом да "Срби православни и Србија има да нестану са лица земље";

ђ. У нашим данима, августа 1992. године, папа Јован Павле II (1920-1978-2005), Пољак Војтила, тражио је од Западноевропске уније и НАТО-а да поведу крсташки рат против Срба у Босни.

На тим се основама угарски феудалац Фрања Ракоци дижући буну против Хабзбуршке монархије (1703-1711) клео својим "прастарим маџарством" да ће они који му се придруже у будућој победи, "бити у таквој слободи да нигде ником неће данак давати", али је истински смисао тог позива, без обзира на сва лепа обећања, био садржан у поруци да ће Србе, "ако нам Бог благослови наше оружје, коначно... искоренити у нашој маџарској отаџбини". После свега, један Ракоцијев заповедник могао се похвалити како је "Бачку све до Варадина немилице опустошио, марву отерао, све посекао, сва имања и села попалио" а маџарски историчар Игнац Ачади (1845-1906) то потврдити записом да је у Бачкој и Барањи тих година изгинуло, највећим делом поклано, око 120.000 Срба.

Наредних деценија, у Угарској је спровођена систематична маџаризација, тако да је у времену од 1717. до 1850. године асимиловано више од 1,700.000 немаџара, међу њима и Срба, а највише Словака, од старине српскога племена. (О томе како је маџаризација спровођена и почетком 20. века, више пописивача у угарском попису из 1910. године, сведочило је, "под понудом заклетве", да су "строг налог добили, да сваки становник који је и нешто знао мађарски, као Мађара уведемо у пописни арак, ма да ни по пореклу, ни по народности нити је он, нити његова породица никад Мађари нису били. Што више десило се многих случајева, да је читава породица као мађарска уведена у пописни арак, премда један део породице ништа није разумео мађарски").

Клеменс Метерних (1773-1859), од 1809. до 1848. године аустријски министар спољних послова, чврсто се држао политичке логике да "Аустрији никако није у интересу да на својим јужним границама добијемо слободну српску државу", што је на самом почетку свога министровања дефинисао у писму

цару Францу II (1768-1792-1835): "Србија мора у нашем најдиректнијем интересу или Порти (Турској - ИП) или нама да припадне... али сама никада - слободна, независна држава".

Револуционарна 1848. година и српска буна током њеног трајања биле су, по много чему, трагичне по српски народ у Војводини Српској јер су угарска "законопрописана правила", према писању Милоша Милојевића, налагала "уништити све народности живеће у тако званој Маџарској, и по којима морају изгубити језик, вјеру, народност итд. па се прелити у Маџаре... Зверски је тада побијено преко 100.000 душа Срба" и разорено сто петнаест (115) српских цркава и манастира, "не за време борбе... кад су страсти радиле", већ "онда кад не беше борбе".

Може се сматрати несумњивим да је на "револуционисање" српских непријатеља са северне и западне стране одлучујуће утицала "философска мисао" *Комунистичког манифеста* чији су "писци" били Карл Маркс (1818-1883) и Фридрих Енгелс (1820-1895), не само идеолози "научног социјализма", већ и међународног тероризма, што у себи садржи и геноцидну замисао о уништењу српског и руског народа. Енгелс је, наиме, доказивао да су Јужни Словени (ово се најчешће може читати као Срби) "нужно контрареволуционарни", да је историја осудила "реакционарне" Србе на нестанак с историјске позорнице, Маркс је тврдио да "ако би физички било могуће одвући Србију на сред мора и потопити је на дно, Европа би постала чистија", док су обојица "знали" да је остварена "револуционарна" парола са саме средине фебруара 1849. године, која је позивала на биолошко уништење Словенства: "Нека тада буде борба, 'неумољива борба на живот и смрт' са Словенством; борба до истраге и безобзирни тероризам".

Из исте "кухиње" потичу споразум југословенских комуниста и хрватских усташа из 1935, којим "примају на себе заједнички и споразумно дужност заједничке борбе и међусобно помагање у сваком случају потребе до постигнутог циља: распадање југословенске државе и свега што је српско и православно", наредба партизанске врховне команде са самог краја 1941, да се против окупатора и усташа "комунистичке јединице не могу се борити против", јер су окупатор јаки а "усташе у овом по нас згодном времену истребљују српски народ који је у огромној

већини против нас... За нас је комунисте најважније у томе: организовати покрет и прикупити снаге против четника. Четници су наш први непријатељ, против кога треба употребити сва могућа и немогућа средства ради њиховог уништења, јер на други начин њихов отпор не може се сломити", као и БроЗЛОва наредба главном партизанском штабу у Србији из фебруара 1944. године да, када буду ушли у Србију, морају "показати већу строгост од других" и, на што им је посебно скренута пажња јер је требало разбити српску породицу, деловати "оштро и без сентимената према својим рођацима и пријатељима, јер је опћи циљ изнад свих наших емоција". (У Црној Гори су, на пример, браћа Ковачевићи убили оца, што им је била својеврсна препорука да "из прве" постану "народни хероји").

Кључним *манифестним* "поукама" садржаним у ставовима да треба укинути породицу и Отаџбину, као и о "партизанској строгости" у Србији, проф. др Алек Рачић супротставља истину о породичним вредностима, па пише да се "у српским породицама негује и проводи хришћански породични поредак", да су "односи међу члановима породица традиционално дефинисани породичним правилима понашања у свим видовима живота, као што је однос међу члановима породице по основу сродства, пола, узраста, обедовања, спавања, вербалне комуникације, одевања, рада и осталим свакодневним животним активностима", те да се "такав породични неписани кодекс практикује и у јавном животу ван породичне средине".

Но, да не ширимо причу... Кад је на на Берлинском конгресу (1878) Србији призната независност, учињено је то под условом да прихвати "знања" германске историјске школе о доласку Словена током шестог и седмог века на Балкан (који се онда тако и није звао, звао се Хелм) и одрекне се своје прошлости старије од Немањића. Ваља разумети што је то тада беспоговорно прихваћено, али је зло што то и у данашњој "високој науци" опстоји као законитост.. Па ће, тако, пре годину и нешто, један унезверитетски професор приговарајући неком историчарима који о томе друкчије мисле, написати да се "српска

историографија, научна дисциплина која се негује на српским универзитетима и у институтима, налази у стању слободног пада. Она као да више нема ничег заједничког са оним што је била у време својих великих утемељивача Стојана Новаковића, Илариона Руварца, Љубомира Ковачевића...”

Стојана Новаковића који је већ 1879. године, у “студији” објављеној у *Гласнику Српског ученог друштва*, устврдио да “извори, по којима нешто знамо о српској географији пре Немање, сачувани су нам у записима Константина Порфирогенита (који је међу 949-952 писао своју књигу De administrando imperio) и у летопису попа Дукљанина, који је у приморју зетском на латински преведен у првој половини XII века, из некаква словенског, никад после ненађеног рукописа”.

Илариона Руварца за кога је још Стеван Сремац написао да би, кад би од некога чуо да је цар Душан био Циганин, једва дочекао да то на сва звона разгласи као истину.

Љубомира Ковачевић, који је као секретар Српске краљевске академије, наследнице Српског ученог друштва, своје “знање” о српској прошлости показао саветујући војводу Живојина Мишића, у данима кад је српска ослободилачка војска хитала према Западу, да је српско само до линије Осек-Чепин-Ђаково-Шамац.

Но, било као било, по Новаковићевим и Руварчевим рецептима, нова “српска наука” кренула је са све новијим “критичким” причама о српској прошлости, причама у којима није било места ни за народно предање, ни за она знања која су до тада била позната у српској историјској науци. Под утицајем те и такве школе, у делу српског народа окренутог такозваним европским вредностима почела је тада да се негује логика доказаних српских непријатеља са стране, по којој српски народ не треба да се бави националном прошлошћу, већ треба да се окрене будућности. Ту исту логику, и у нашем времену, сада још жешће, “препоручују” исти ти српски непријатељи, а интелектуалци потекли из истог тог народа здушно се труде да је наметну сопственом народу, нешто кроз школски систем а нешто путем најразличитијих “теоријских” притисака на подсвест српских људи, нарочито путем средстава масовног општења.

С разлогом је проф. др Алек др Рачић записао да се такво стање не може изменити "без реформе просветног система, где очигледно није било довољно увођење веронауке у школе, а да се истовремено не исправе лажни историјски подаци, којима су деца учена" и још увек се уче.

Утолико је то погубније што ***Држава***, орган овлашћен да тимски или појединачно одлучују о судбини државне организације познате као Србија, успела да чувањем злокобног другог става члана 10. Устава Републике Србије о "службеној употреби" ћириличког писма и српског језика, ћирилицу обезвреди толико да је многи "уписници" на факултете не препознају, те да наметањем некаквог "родноравноправног" језика обезвреди матерњи језик "свога" и тиме постави чврсту основу бесповратном гушењу српске националне духовности.

Ако се већ тако "чува" српска духовност, онда се логичним може сматрати вишемесечни терор беспризорне групације назване "насиљем против Србије", групације која је благодарећи пређутној, али стварној подршци Државе Србије као институције, успела да око себе окупи не само бројне високошколске институције и њихове "послушнике" научене да "студирају" у неколико рата, већ и малолетнике из средњих и основних школа.

Лако је то било остварити, зна ли се да су такозвана "дечја права" обесмислила цео школски систем, знање прогласила бесмислицом, учитеље - некад високо цењено звање - бескрајно обезвредила и изврgла руглу, укинула производна и најразличнија занимања занатске природе а образовање и васпитање прогласила нежељеном појавом.

Свему томе не види се крај јер Држава Србија као институција све то сматра природном појавом и не противречи науму јаловог Запада, данас фашикратског, који се, по "инструкцијама ватиканским, већ више од дванаест векова упорно труди да Србе (и Русе, српско племе од искона), почетни народ-мајку чији је језик, српски, језик-мајка, творце људске цивилизације,

геноцидним радњама, уништи из корена и српска цивилизацијска достигнућа припише себи.

И поред огромних српских жртава, такав наум био је до сада безуспешан. Данас, пред нашим очима, фашикратски концепт измењен је утолико што су за његово остварење ангажовани бесловесни отпадници од српскога рода, а пре равно пола године могло се сазнати да за коначно уништење свега Србства - "страни шпијуни врбују владике и маме".

Уза све то, није лоше подсетити да свету није непозната и "памет" јеврејског рабина Шнерсона, који је поодавно формулисао обавезу да се уништи "словенска стока", за почетак православни свет, а потом и они "остали".

На Крстовдан, 2025. године

Илија Петровић,
Академик и члан управног одбора РАС Академије

Увод

Научно-истраживачки рад на целој планети, током протеклог века уподобљен је профиту а не истинским потребама светске популације, што је довело до несагледивих последица по њено здравље. Познато је, тако, да је кроз два светска рата извршен практично БИОЛОШКИ ГЕНОЦИД који је све време праћен десетковањем читавих нација, народа па и група народа, а све због усмеравања научно-истраживачког рада у сврхе справљања оружја и оруђа за масовно уништење. У претходној деценији проблем се обелодањује светској јавности због јаког отпора Русије и Кине према западним структурама које су носиоци ових активности, али, чак и на Западу, храбри аутори јавно и отворено анализују злоупотребе научно-истраживачког рада у све већем броју народа и држава.

Подмукли су напада невидљивог непријатеља, владајућих елита и њиховог тихог рата против сваког ко не жели да им се покори. У овој великој превари, пажљиво припремљени дезинформациони планови владајуће елите имају циљ да се превари становништво, не би ли спречили да се суоче са низом било каквих сметњи у спровођењу замишљених планова, те да би усмерили пажњу становништва на неку другу тему.

Такође, циљ је да унапреде свој план за тоталну глобалну доминацију која се у суштини суочила са минималним отпором јер становништво не зна да је било преварено првим циљем. При томе се користе и неке доктрине у научним сферама, које ни сами они који их пропагирају не схватају до краја, па тако у области стоматолошке струке, деценијама постоји заблуда о неопходној системској флуоризацији. У чланку магазина "Тиме", тврдило се да је повећање токсичности животне средине током више од десет година допринело смањењу ИЉ становништва и удвостручило случајеве са сметњама у развоју, што је довело да наглог пораста, на пример, аутизма и дислексије код деце. Ова токсичност животне средине, укључујући флуорид у води, утицала је да се повећа дрогирања код деце, што доводи до оштећења мозга. Повећана токсичност животне средине кроз

индустријско загађење, агрохемикалије, геоинжењеринг, лекове или вакцине које имају нежељене ефекте по људско здравље а којих није било када су се медицинска средства за исте намене производила пре три деценије, није случајност.

Ако је технолошки развој, посебно у фармацеутској индустрији, достигао свој зенит, онда се морало повести рачуна да се нежељени ефекти произведених медикамената сведу на највећи могући минимум или чак потпуно онемогуће штетни ефекти. За разлику од тога, све је више нежељених ефеката разних медицинских средстава, што никако није у складу са основним начелима Светске здравствене организације - да не говоримо о томе да се и сама начела кровне здравствене установе мењају у односу на политичке потребе и према политичким директивама светских центара моћи. Владајућа светска елита зна да су наша деца за њих потенцијална опасност од масовног буђења које може спречити планетарну трансформацију. Због тога, владајућа елита види децу као претњу реализацији својих планова и спроводи научно-истраживачки рад који ће на најперфидније начине довести до депопулације. Светска здравствена организација је. пре свега, основана да указује здравствену помоћ пацијентима у угроженим светским подручјима, али је уместо тога постала средство закулисних елита, усмерено на лакше и брже остварење зараде; о томе ће детаљно бити речи у овој књизи. Наравно, државе чланице Уједињених нација (УН) су могле да је врате првобитној намени, али је уласком приватног капитала у њу, остала ван домашаја државних структура које су је основале.

Представници неких држава су за говорницом УН, на време упозоравали човечанство на последице свега овога, али без икаквих ефеката.

Цео научно-истраживачки рад, уместо да се побољшава здравствено стање светске популације, носиоцима крупног капитала који имају власнички део у Светској здравственој организацији, омогућује да стичу што већи профит. Ово је јасан пример како се радило у свим областима, не само у здравству!

Научно-истраживачки рад у циљу депопулације

Доктрином депопулације становништва, закулисне светске елите баве се, кроз велике медијске преваре и лажи, па тако док самосвесни људи сматрају да је на пример, "chemtrails" чињеница и истина, много више је оних који то називају теоријом завере под притиском медија.

Релевантни актери ове проблематике тврде да је геоинжењеринг већ две деценије увелико у току, пре свега кроз мењање атмосферских, геолошких и водених токова. Како су то промене великих размера, са великим утицајем на екосистем у региону који је мета деловања, ово је и безбедоносно питање јер значи да се по потреби може мењати клима на одређеном подручју, изазивати суша или поплаве и тако утицати на сав живи свет који је у њему.

Геоинжењеринг спроводе водеће светске силе, те је и по логици ствари представљен као добронамерни пројекат у циљу спречавања глобалног загревања планете. Један од главних заговорника геоинжењеринга у контроли климе за "Бање" човечанства јесте Бил Гејтс, добро познат сам по својим идејама о депопулацији становништва.

Мултимилионер Бил Гејтс, САД

United Nations Framework Convention on Climate Change (UN-FCCC) упорно форсира тезу, која каже, да је живот на планети Земљи у великој опасности због глобалног загревања. Додајемо, да је ово лажна узбуна, коју су инсценирали изманипулисани научници при међународном панелу Уједињених нација, за климатске промене, која има за циљ да прошири свој утицај на друге пројекте, који се спроводе у политичке, војне и економске сврхе.

У склопу те приче предвиђају се и климатске катастрофе, па је из тог разлога наводно потребно реаговати геоинжењерингом као контролом климе, а спасиоци света биће водеће светске силе од којих предњачи САД. А како ствари стоје у пракси?

Dane Wiginton, Американац, експерт за климатска питања, каже да је присуство бачених метала аеросола већ достигло драстичне размере глобалног инжењеринга, те да се може поредити са нуклеарном катастрофом.

Разлог за овакву изјаву може се наћи у чињеници да геоинжењери вештачки модификују климу прскањем десет до двадесет милиона тона токсичног алуминијума и осталих хемијских супстанци у наше небо, наводно, са циљем да се планета хлади. По њиховом тумачењу, избацивањем алуминијума у стратосферу постиже се више ефеката. Један од њих је тај, што би алуминијум требало да послужи као рефлексивно сочиво, које ће попут огледала одбијати сунчеве зраке и тако хладити земљу.

Као средство хлађења прво је био предложен сумпор, и онда се прешло на оксиде метала тј. алуминијум, конкретно алуминијум оксид. Авиони који све чешће пролазе небом испуштају из огромних резервоара алуминијумску пару која брзо оксидише.

Само чињеница да алуминијум буде присутан у земљишту, није опасна, али га никако не би требало бити у киши. Ове чињенице натерале су многе појединце, да испитају хемијски састав кише након запрашивања. Оно што је прво упадало у очи, јесу велике количине алуминијума, баријума, стронцијума и још доста штетних материја у кишници. Ови материјали мењају Пх вредност земљишта које постаје драстично киселије, а биљни свет почиње полако да одумире, поготову дрвеће које се суши у

врло кратком периоду. Да су забрињавајуће чињенице које су изведене из бројних студија које је радило више стручњака, чак и у САД, говоре и наводи да је земљиште постало десет пута киселије у последњих пет-шест година. По извештају, киселост земљишта увећали су алуминијумски оксиди, баријум карбонат, стронцијум титанат, оксиди стронцијума, оксиди баријума и сродни елементи.

Сунчева светлост која пада на земљу смањена је чак за 20%, и то је у сваком смислу, врло негативна промена које, нажалост, многи научници нису ни свесни да се десила.

Резултат свега тога јесте да се у претходних пет година драстично увећао ниво алуминијума, чак и до 50.000% (педесет хиљада процената) у односу на 2000. годину. Да је то озбиљна промена које људи нису ни свесни да се у овом тренутку дешава, сведочи да је и небо изгубило своју уобичајено плаву боју, што се лако доказује поређењем са снимцима од пре 2000. године.

Геоинжењеринг полази од чињенице да ће сви ти оксиди метала спречити загревање планете.

Само неке новије студије потврђују ову чињеницу јер је дејство сунчевих зрака 20% слабије. Али, те нове студије исто тако потврђују чињеницу да ови оксиди метала делују као својеврсно ћебе, па додатно загревају планету. Ако је једна површина већ загрејана а још увек се греје сунчевим зрацима, и ако постоје слојеви штетних материја развучени изнад те области, једна ће рефлектовати топлоту, а друга ће је усмеравати у правцу супротном од извора топлоте, па ће, дакле, учинити то у оба смера. Ону која долази од сунца, рефлектоваће назад, али ће је враћати надоле, па то нимало не помаже – чак погоршава проблем око глобалног загревања. Тада се с правом поставља питање: зашто нас прскају?

Један од одговора јесте контрола климе, али не из разлога глобалног загревања, већ ради постизања стратешке војне доминације, али и ради производње хране и промета усева. Контрола времена омогућује да се падавинама манипулише по избору. Обављени експерименти резултовали су снегом у Мајамију или смрзавањем у Мексику. Температуре се крећу у екстремима, па се људи нађу збуњени кад једног дана

температура буде 26, другог 8, а следећег дана поново врати на 26 степени. Данас се снежне падавине могу формирати на температури од 8, 9 и 10 степени Целзијусових. Постоји патент свемирске агенције НАСА за модификацију времена.

Ради се о патенту који служи за стварање вештачких снежних наслага од онога што је требала бити кишна падавина.

Чак је и кинески биро за модификацију времена, признао да су баш тим патентом, вештачки изазивали снежне олује у Пекингу. Дакле, у основи приче стоје аеросоли, попут алуминијум оксида, баријумових соли, стронцијума, бакарног сулфата, калијум јодида. Свака од њих чини високе вредносне нивое реактивности са влагом у ваздуху. Нано честице, попут алуминијум оксида, имају могућност да привлаче влагу, која се онда кондензује на тим честицама. Тако се киша може "украсти" са једног подручја па послати на другу, могу се јавити ситуације да једни имају проблема са сушама, неки други са олујама, бурама, поплавама кроз ХААРП – контролу климе, тајно оружје будућности.

Ако се одређени делови атмосфере "гађају" магнетним снопом (нпр. ХААРП), присутне честице могу се загревати као што се греје вода за кафу. Те честице почињу да резонују и вибрирају. Ако се користи права фрекфенција радиоталасне енергије, загрева се ваздух у свом окружењу, па ће се ваздух заједно са влагом подићи на веће висине где је хладније, и ту ће се кондензовати и постати систем ниског притиска.

ХААРП је низ радиофрекфентних антена. Обично су висине око 22 метра, на врху имају куполу у облику крста ширине око 18 метара. Један ХААРП систем антена садржи око 180 таквих антена. На антенама се ствара енергија радио фреквенције која одлази са њих и шири се по принципу батеријске лампе која осветљава зид. На свом почетку, сноп је узан, док се на крају шири (др Ник Бегиц, експерт за ХААРП). Оно што ХААРП ради је нешто слично, јер усмерава електромагнетну енергију у одређеном правцу, трудећи се при томе, да је не расипа беспотребно. Контрола времена може бити у војне сврхе, тако да се контролом услова на ратишту добија предност јер се време може прилагођавати себи, као и савезницима. Ако постоји Центар који може да дејствује у тешким временским условима и

при томе, контролише време, непријатељ се може навести да ослаби пажњу а да при томе власник Центра задржи пуну функционалност. Ово је посебно ефикасно ако постоје вишеструка ваздушна дејства. Са друге стране, производња хране у непријатељској земљи може се прекинути употребом оваквих система. Тако се "другој страни" може одузети извор хране, дестабилизовати популација и створити ситуација да се људи унутар једне државе, побуне против своје владе и позову стварног непријатеља да, као спасилац, укине хаос и уведе ред. На тај се начин може драматично утицати на ситуацију у једној држави, радећи то изнова и изнова мењајући политичку слику целог региона. Функционери се морају окретати закулисној елити или земљама које их одаберу и наметну. Њима се лако могу постављати ултиматуми, уништиће им се производња хране и онда по жељи слати помоћ оној земљи која испуњава постављене услове и уцене. Тај метод може се употребити и у економији, како би контролисало тржиште, конкуренција, цена хране и сл. У таквим условима, олује се могу развијати насилније, брже и на местима где да није уобичајено и где се оне никад не би ни очекивале. Зато се све чешће виђају поплаве, интензивније суше, падавине у ненормално великом обиму, а јављају се огромни губици на пољопривредним имањима, што доводи до банкрота и већих произвођача.

Овакве ситуације могу се изазвати и спречавањем падавина или њиховим прекомерним форсирањем. Биљке умиру када има мало воде, али и када је има превише. Слични ефекти добијају се и променом интензитета сунчевог зрачења.

Некад се могу контролисати и падавине града у циљу сатирања производње кукуруза и других усева.

Избор је велики а кад фармери економски пропадну, они морају или да продају земљу и траже другу делатност, или да за исту делатност купе земљу на неком другом месту.

Недавно је забележена и појава великих пожара у Сибиру, које је руска Федерална безбедносна служба (ФСБ) отворено довела у везу с употребом америчког климатског оружја јер Сибир није таква географска средина, где су пожари раније могли тако да се распламсавају и захватају толике површине, без обзира на скок

температура током летњег периода. Уколико Руска Федерација буде нашла технолошки начин да са сигурношћу докаже утицај америчког климатског оружја на пожаре у Сибиру, целом човечанству ће бити много јаснији механизам на коме такво оружје почива, а са тим у вези, обелоданиће се ко контролише такво оружје, јер то сигурно није председник САД Доналд Трамп. Највероватније да је реч о постројењима ван територије САД размештеним у неким НАТО базама, јер на територији САД председник Трамп то не би дозволио.

Опасност од ГМО производа

Овом технологијом може се контролисати чији усеви ће напредовати а чији ће страдати, а зна се да је све лакше узгајати ГМО храну, чак и у дивљини, али је све теже сачувати ону органску. У последњих десетак година, произвођачи органске хране жале се да им се принос све више смањује. Поменути аеросоли поспешују развој гљивица, што доводи до промена у еко систему и стварања неповољних услова за гајење органског биља. Како је повећан број разних штеточина уз које је врло тешко очувати органску производњу, у пракси се све више користе хемија и ГМО семена. Вишак влаге у земљишту и бачене аеросоли изазивају абиотичке стресове и повећавају киселу pH вредност земљишта, што погодује развоју гљивица. Та киселост има веома негативног утицаја и на човека. Са друге стране, мултинационална компанија „Монсанто“ је једна од најмоћнијих хемијских компанија на свету, и тренутно поседује 90% светских компанија за производњу семена. Она је уједно и највећи произвођач ГМО семена. Шта се сада дешава? На пример, кукуруз је једна од битних пољопривредних култура и једна од најјачих грана пољопривредне производње. Тренутно у производњи кукуруза „Монсанто“ држи лидерску позицију, јер има семе отпорно на абиотичке стресове. Суша и поплава – све је исти систем за метеоролошке патенте, који су овог пута власништво „Монсанта“. ГМО или генетски модификовани организми припадају генетичком инжењерингу. Са класичним семеном, на крају узгоја, фармер одваја део производње као семе за следећу сетву. За разлику од класичног, ГМО семе је друкчије и не може да се користи за следећу сетву. Зато оно носи назив “терминаторско Термовент”. Фармери сада морају да сваке године иду по семе у Монсанто и купују га по високим ценама. Са друге стране, Агенција за заштиту средине закључила је да су топлотни удари, суше и поплаве и други абиотички стресови у порасту, те да ће губици бити дуплирани до 2030. године. Тада ће вероватно уследити одговарајуће решење и понуда јаких фирми: када дође до проблема у пољопривреди или чак, до колапса – ГМО фирме ће доћи само да предложе решење: геоинжењери ће у атмосферу убацити “потребне” хемикалије и